

HỒI THỨ BA MƯƠI CHÍN

LƯU CHÍNH PHONG KẾT BẠN TÀ MA

Phí Bán đưa mục quang nhìn khắp nhà đại sảnh một vòng. Luồng tinh quang của hắn tỏa ra thành một dây sáng chói. Hiển nhiên nội công hắn cực kỳ thâm hậu. Hắn nói:

- Việc này có liên quan gì đến Mạc Đại tiên sinh? Vậy mời Mạc Đại tiên sinh ra đây để cho vấn đề được sáng tỏ.

Mấy câu này dứt lời, nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Sau một lúc khá lâu vẫn không thấy Tiêu tương dạ Mạc Đại tiên sinh xuất hiện.

Lưu Chính Phong nhăn nhó cười đáp:

- Sự bất hòa giữa sư huynh, sư đệ tại hạ là một điều mà mọi người trong võ lâm đều biết, vậy chẳng cần dấu diếm làm chi? Tiểu đệ nhờ phúc ăm của tiền nhân để lại, trong nhà tương đối dư dật hơn, còn Mạc sư ca là người bản hàn. Đã là đạo bằng hữu thì vấn đề tiền tài là chuyện rất tầm thường, huống chi lại giữa tình sư huynh, sư đệ? Nhưng Mạc sư ca lại ty hiềm điều đó, tuyệt không bước chân đến nhà tại hạ. Sư huynh, sư đệ tại hạ có khi đến hàng mấy năm không nói chuyện, không gặp mặt nhau, nên bữa nay dĩ nhiên Mạc sư ca không tới đây. Trong lòng tại hạ không phục là ở chỗ mình chủ chỉ nghe lời một bên Mạc sư ca đã phái các vị sư huynh, sư đệ đến đây để đối phó với tại hạ. Cả vợ con Lưu mỗ cũng đều thành ra những tên tù tội dưới trướng. Như vậy.. không khỏi vì vấn đề nhỏ nhặt mà thành to chuyện.

Phí Bán quay lại bảo Sử Đăng Đạt:

- Giơ cao cờ lệnh lên!

Sử Đăng Đạt vâng lời giơ cao cờ lệnh đưa về phía bên Phí Bán.

Phí Bán nét mặt nghiêm nghị nói:

- Lưu sư huynh! Công việc bữa nay không có liên quan gì đến Mạc Đại tiên sinh, chớ môn phái Hành Sơn. Sư huynh đừng bắt quàng sang y. Ta mình chủ phái tiểu đệ tới đây để điều tra cho biết rõ mối liên quan giữa sư huynh và Đông Phương Bất Bại ở Ma giáo, có ngầm ngầm cấu kết gì với nhau không? Đồng thời có sắp đặt âm mưu để đối phó với Ngũ nhạc kiếm phái ta cũng như với các chính phái trong võ lâm đồng đạo hay không?

Hắn vừa nói câu này, quần hùng đều biến động thất sắc.

Nguyên Ma giáo chuyên làm khó dễ với quần hùng trong bạch đạo. Hai bên đã kết mối oan cừu hàng mấy trăm năm. Những vụ tranh chấp, chiến đấu vĩnh viễn không bao giờ hết và bên nào cũng có khi thắng khi bại. Trong hơn hai ngàn người hiện diện trong nhà đại sảnh ít ra có tới một nửa đã bị Ma giáo làm hại, hoặc anh cha bị giết, hoặc sư trưởng đã bị uống mạng.

Vừa nghe đề cập tới Ma giáo, ai nấy đều nghiêng rặng cằm hận. Nguyên nhân chính khiến cho Ngũ nhạc kiếm phái kết minh với nhau là để đối phó với Ma giáo.

Ta nên biết nội ngoại công Ma giáo luyện theo một đường lối riêng biệt, các danh môn chính phái tuy võ công cao cường mà vẫn không sao địch lại đối phương. Ma giáo giáo chủ là Đông Phương Bất Bại đã nổi tiếng cao thủ đệ nhất hàng trăm năm nay chưa có ai bằng. Tên hắc là Bất Bại thực cũng không ngoa, vì từ lúc hắc luyện thành tuyệt nghệ chưa bị thua lần nào. Đúng là một nhân vật phi thường.

Quần hùng nghe Phí Bân chỉ trích Lưu Chính Phong kết cấu với Ma giáo dĩ nhiên không khỏi động tâm. Họ chưa biết có phải là sự thực không, nhưng vụ này quả liên quan đến tính mạng thân gia của mọi người. Tấm lòng thân thiện đối với Lưu Chính Phong từ trước bỗng tiêu tan hết.

Lưu Chính Phong nói:

- Suốt đời tại hạ chưa từng gặp qua Đông Phương Bất Bại, giáo chủ Ma giáo một lần nào. Vậy thì những chuyện cấu kết, âm mưu từ đâu mà ra?

Phí Bân nghiêng đầu ngó Tam sư huynh Lục Bách để chờ y trả lời.

Lục Bách chậm rãi sẽ sàng nói:

- Lưu sư huynh! Tiểu đệ e rằng vụ này không phải hoàn toàn giả trá. ở Ma giáo có một vị hộ pháp trưởng lão tên gọi tên gọi Khúc Dương, chẳng hiểu Lưu sư huynh có biết lão không?

Lưu Chính Phong vốn là người rất bình tĩnh, nhưng lão vừa nghe đến hai chữ Khúc Dương, sắc mặt lập tức biến đổi. Lão mím môi không trả lời.

Lão trọc đầu Đinh Trọng từ lúc vào nhà đại sảnh đến giờ chưa từng mở miệng, bây giờ bỗng lớn tiếng hỏi:

- Lưu sư huynh có quen biết Khúc Dương không?

Thanh âm hắc rất vang dội làm cho mọi người phải ù tai. Hắc đứng yên một chỗ không nhúc nhích, thế mà trong nháy mắt mọi người tưởng chừng như lão đột nhiên cao lên mấy thước và uy mãnh phi thường.

Lưu Chính Phong vẫn chưa trả lời. Mấy ngàn con mắt ngó chăm chăm vào mặt lão. Mọi người cho rằng lúc này Lưu Chính Phong có trả lời hay không cũng vậy thôi. Lão ngậm miệng tức là mặc nhiên thừa nhận.

Hồi lâu Lưu Chính Phong mới gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Tại hạ chẳng những quen biết Khúc Dương đại ca, y còn là người bạn tốt nhất, người tri kỷ duy nhất của tại hạ.

Trong nhà đại sảnh lập tức nhộn nhạo cả lên. Quần hùng bàn tán xôn xao. Mấy câu trả lời của Lưu Chính Phong đã ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Ai cũng đoán:

nếu lão không chối cãi thì cũng chỉ bảo là mới gặp Khúc Dương một lần. Ngờ đâu lão lại nói toẹt ra đã thâm giao với một người trưởng lão của Ma giáo.

Nét mặt thoáng qua một nụ cười, Phí Bân nói:

- Lưu sư huynh thừa nhận như vậy là hay lắm! Đã là bậc đại trượng phu thì mình làm mình chịu. Lưu Chính Phong! Tả minh chủ đã vạch ra hải đường tùy ông bạn chọn lấy một.

Lưu Chính Phong tựa hồ như không nghe thấy câu nói của Phí Bân. Mặt lão vẫn điềm nhiên, lão từ từ ngồi xuống cầm hồ rượu rót một chung đặt lên môi mà nhấp từ từ.

Quần hùng thấy Lưu Chính Phong vẫn thản thán, không tỏ ra xúc động chút nào thì đủ biết định lực của lão cực kỳ cao thâm. Giữa lúc khẩn trương, lão vẫn bình tĩnh như không. Về đóm lược cũng như về võ công đều vào bậc thượng thặng mới đạt được tới trình độ này được. Hai bề mà khuyết một nhất định không xong. Trong lòng mọi người lại càng ngấm ngấm bội phục.

Phí Bân đồng dặc nói:

- Tả minh chủ đã bảo Lưu Chính Phong là một nhân tài rất hiếm trong phái Hằng Sơn, chỉ vì nhất thời lâm lạc đi vào đường rẽ, kết giao với địch. Nếu y tự hối hận thì chúng ta đã là người nghĩa hiệp há chẳng làm hay cho người để y trở lại đường chính? Nếu Lưu sư huynh chọn đường này thì hạn trong vòng một tháng sư huynh phải giết trưởng lão Khúc Dương đem đầu về nạp là mọi việc lâm lỗi từ trước đều bỏ đi, không nói tới nữa. Chúng ta vẫn giữ tình bằng hữu, nghĩa anh em.

Quần hùng nghĩ bụng:

- Hai phe chính tà chẳng thể đứng chung với nhau được. Bọn bàng môn tả đạo bên Ma giáo cùng những nhân vật nghĩa hiệp hễ thấy mặt nhau là chiến đấu đến kẻ sống người chết. Thế mà Tả minh chủ đòi Lưu Chính Phong phải giết Khúc Dương để biểu lộ lòng ngay thẳng thì chẳng qua là một điều yêu cầu đúng mức.

Lưu Chính Phong mặt thoáng qua một nụ cười thê lương đáp:

- Khúc đại ca cùng tại hạ mới gặp mặt lần đầu đã như tình cố cựu, ngổ hết tâm sự cùng nhau giao kết. Thế mà y cùng tại hạ hội diện đến mười mấy lần rồi có khi nằm nói chuyện suốt đêm. Ngẫu nhiên đề cập đến chính kiến bất đồng về môn hộ, y vượt bụng thở dài, nhận ra cuộc tranh đấu hai bên đều là vô vị. Tại hạ cùng Khúc đại ca kết giao với nhau chỉ ở chỗ nghiên cứu âm nhạc. Y là tay cao thủ về "Thấy huyền cầm", còn tại hạ say mê thổi tiêu. Khi hai người gặp nhau, phần lớn thời gian chỉ họa đàn thổi tiêu, chưa từng bàn đến võ công bao giờ.

Lão nói tới đây, tùm tùm cười tiếp:

- Nếu các vị không tin thì Lưu Chính Phong này cả quyết hiện nay trên đời không ai gảy đàn bằng được Khúc đại ca. Còn về thổi tiêu, tại hạ cũng quyết không chịu đứng xuống hàng thứ hai. Khúc đại ca tuy người trong Ma giáo, nhưng tại hạ nghe tiếng đàn biết y tính tình cao khiết đáng là người bạn với Thanh Phong Minh Nguyệt, Lưu Chính Phong này không những đem lòng bội phục mà còn ngưỡng mộ

nữa. Lưu mỗ tuy là kẻ thất phu quê mùa, nhưng nhất định không chịu gia hại người quân tử.

Quần hùng càng nghe càng lấy làm kỳ. Không ai ngờ Lưu Chính Phong lại kết giao với Khúc Dương ở chỗ tiếng đàn điệu sáo. Trong lòng ai cũng không tin, song nghe y nói ra vẻ rất thành thực, tuyệt không có chút gì trá ngụy lại cho rằng trên chốn giang hồ đã nhiều kẻ sĩ đặc biệt thì việc Lưu Chính Phong say mê âm nhạc vào loại thanh sắc mê người cũng chẳng có chi là lạ.

Những người biết rõ gốc ngọn phái Hành Sơn bụng bảo dạ:

- Những tay cao thủ truyền đời phái Hành Sơn đều thích âm nhạc. Hiện nay chương môn phái này là Mạc Đại tiên sinh, ngoại hiệu Tiêu Tương Dạ Vũ cũng thích hồ cầm nên mới có câu "Cầm trung tàng kiếm, kiếm phát cầm âm". Vậy Lưu Chính Phong từ chỗ ham mê thổi tiêu mà đi đến chỗ kết giao với Khúc Dương là một chuyện rất có thể đúng.

Phí Bân nói:

- Chuyện Lưu sư huynh cùng Khúc ma đầu do âm nhạc mà kết thân, Tả minh chủ biết rõ lắm. Người còn bảo: Bọn Ma giáo trong lòng hiểm độc khôn lường. Chúng biết rằng sau khi Ngũ nhạc kiếm phái kết minh với nhau, thế lực sẽ lớn vô cùng, bọn chúng khó lòng chống chọi được nên mới tìm thiên phương bách kế để phá hoại nội bộ, gây tình ly gián, bất luận bằng một phương diện nào. Đối với bọn đệ tử thanh niên, chúng dùng mỹ sắc để mà quyến rũ. Lưu sư huynh vốn là người nghiêm cẩn giữ mình, chúng không giở trò đó được, liền phái Khúc Dương là tay giỏi đàn đến lung lạc. Lưu sư huynh! Sư huynh mau mau tỉnh ngộ! Bọn Ma giáo đã giết người bên ta không phải là ít mà sao sư huynh còn để chúng dùng cách quỷ quái làm cho mê hoặc? Lưu sư huynh đã biết chưa?

Định Dật sư thái nói:

- Phải rồi! Phí sư đệ nói đúng đó! Bọn Ma giáo thật là đáng sợ. Chẳng những võ công chúng thâm độc mà còn nhiều nguy kế đa đoan khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Lưu sư đệ! Sư đệ là người chính nhân quân tử mắc lừa kẻ tiểu nhân ty tiện rồi. Việc này có gì quan hệ? Chúng ta nhất tề ra tay chém chết tên Khúc Dương ma đầu đó là xong chuyện. Ngũ nhạc kiếm phái ta như cây liên cành, không thể để bọn người tồi bại trong Ma giáo quyến rũ làm tổn thương đến nghĩa khí đồng đạo được.

Thiên Môn đạo nhân nói:

- Lưu sư đệ! Người quân tử làm điều lầm lỗi như mặt trời mặt trăng bị mây bao phủ ai cũng nhìn rõ. Biết lỗi lầm mà sửa đổi là điều rất hay. Sư đệ nên vung kiếm chặt đầu tên họ Khúc kia thì những người nghĩa hiệp đều giơ ngón tay lên ca ngợi! Lưu Chính Phong ở phái Hằng Sơn quả là một tay hán hán biết phân biệt thiện ác". Chúng ta là bạn của sư đệ cũng được thơm lây.

Lưu Chính Phong không trả lời. Lão đưa mắt ngó vào mặt Nhạc Bất Quần hỏi:

- Nhạc đại ca! Đại ca là bậc quân tử hiểu rõ điều phải trái. Những cao nhân võ lâm ở đây bức bách tiểu đệ bán cả bằng hữu thì đại ca tính sao?

Nhạc Bất Quần đáp:

- Lưu hiền đệ! Nếu quả là bằng hữu thì bọn người võ lâm chúng ta phải chung lưng góp sức, dù chết cũng chẳng chau mày. Nhưng lão họ Khúc trong Ma giáo hiển nhiên bề ngoài thơn thớt nói cười nhưng bề trong nham hiểm giết người không dao. Hẳn tìm cách giao hảo với sư đệ thì là hành động rất thâm độc nguy hiểm. Nếu hạng người đó mà kẻ là bạn há chẳng ô nhục cho hai chữ "bằng hữu" ư? Cổ nhân vì đại nghĩa giết cả người thân. Người thân thích còn có lúc phải giết đi thì kẻ chi đến một tên đại ma đầu, sao còn coi là bằng hữu được?

Quần hùng nghe Nhạc Bất Quần lý luận xác đáng đều cất tiếng hoan hô:

- Lời nói của Nhạc tiên sinh thật là minh bạch! Đối với bằng hữu mới dùng lời nghĩa khí. Còn đối với kẻ địch thì phải giết cho hết sạch còn nói chi đến chuyện nghĩa khí?

Lưu Chính Phong buông một tiếng thở dài. Lão chờ cho mọi người yên tĩnh lại, mới từ từ lên tiếng:

- Lúc tại hạ bắt đầu giao kết với Khúc đại ca đã tiên liệu đến chuyện ngày nay rồi. Xét tình thế gần đây Ngũ nhạc kiếm phái ta đã xảy một trường tranh đấu khốc liệt với Ma giáo, một bên là sư huynh sư đệ đồng minh, một bên là bạn tri giao. Lưu mỗ chẳng biết đứng về bên nào, vì thế nên phải nghĩ ra hạ sách rửa tay gác kiếm để bá cáo cùng đồng đạo thiên hạ: Lưu mỗ từ đây phải rút lui khỏi võ lâm không nghe đến chuyện ân oán giết chóc trên chốn giang hồ, đặt mình ra ngoài vòng phiên lụy, đi làm một chức võ quan nhỏ bé. Lưu mỗ cũng biết thế là làm hoen ố thân mình để che tai mắt mọi người, ngờ đâu Tả minh chủ thân thông quảng đại, nước cờ của Lưu mỗ không qua được mắt y.

Quần hùng nghe nói mới tỉnh ngộ, bụng bảo dạ:

- Té ra vụ này Lưu Chính Phong rửa tay gác kiếm là có thâm ý này. Trước mình vẫn không hiểu vì lẽ gì một tay cao thủ phái Hành Sơn lại can tâm chịu đi làm chức quan cỏ rác đó.

Lưu Chính Phong giải thích xong, mọi người đều cho lão là người có tiên kiến sáng suốt.

Phí Bân, Định Trọng, Lục Bách ba người đưa mắt nhìn nhau, ra chiều đắc ý nghĩ thầm:

- Giả tử Tả sư ca mà không khám phá ra được gian kế của hần, ngàn cân kịp thời là hần rút lui êm thấm.

Lưu Chính Phong lại nói:

- Ma giáo cùng đường lối nghĩa hiệp của chúng ta đã thành cừ địch tranh đấu không ngớt. Điều phải lẽ trái trong lúc nhất thời nói sao cho xiết? Lưu mỗ chỉ mong lui thoát khỏi những cuộc ác đấu gió tanh mưa máu, từ nay cáo lão hưởng thú lâm tuyền, thổi sáo, dạy con, làm một người lương dân yên phận thủ thường. Lưu mỗ tự nghĩ rằng mỗi tâm nguyện này chẳng có gì vi phạm đến quy củ bản môn cùng minh ước Ngũ nhạc kiếm phái.

Phí Bân cười lạt nói:

- Nếu ai cũng như Lưu sư ca gặp lúc nguy nan, lâm trận bỏ chạy há chẳng để bọn Ma giáo ngang dọc giang hồ rắc độc khắp nhân gian ư? Lưu sư huynh muốn đặt mình ra ngoài vòng phiền lụy nhưng lão ma đầu họ Khúc kia sao không chịu trí thân ngoại sự?

Lưu Chính Phong mỉm cười đáp:

- Khúc đại ca vừa nói cho tại hạ hay là đã lập lời trọng thệ trước tổ sư Ma giáo: từ đây trở đi y nhất định không can thiệp vào bất luận một cuộc tranh đấu nào giữa Ma giáo và bạch đạo. Người đã không xúc phạm ta thì ta cũng chẳng tội gì mà xúc phạm người.

Phí Bân cười ha hả nói:

- Giả tửu bọn bạch đạo chúng ta xúc phạm hấn thì sao?

Lưu Chính Phong đáp:

- Khúc đại ca đã bảo: Y hết sức nhường nhịn quyết không cùng người tranh thắng và gắng sức điều giải mối hiềm khích hiểu lầm giữa hai bên. Khúc đại ca mới hôm qua đây còn nói với tại hạ: Lệnh Hồ Xung, đệ tử phái Hoa Sơn, bị thương nguy đến tính mạng, chính y đã ra tay cứu sống.

Mọi người nghe Lưu Chính Phong nói tới câu này đều vô cùng xúc động, nhất là bọn người phái Hoa Sơn, phái Hằng Sơn và phái Thanh Thành. Họ kẻ đâu ghé tai thì thâm bàn tán.

Nhạc Linh San ở phái Hoa Sơn không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Lưu sư thúc! Đại sư ca của đệ tử hiện ở đâu? Có thật lão họ Khúc... Khúc tiên bối đã cứu trị cho y không?

Lưu Chính Phong đáp:

- Khúc đại ca nói vậy chắc không phải điều trá ngữ. Mai đây người gặp Lệnh Hồ hiền đệ hẳn cứ hỏi y sẽ biết.

Phí Bân cười lạt nói:

- Cái đó có chi là lạ? Bọn Ma giáo đã tìm kế ly gián thì còn thủ đoạn nào chúng không lợi dụng? Chúng tìm thiên phương bách kế để lung lạc đệ tử phái Hoa Sơn. Ngay Lệnh Hồ Xung có khi vì thế mà đem lòng cảm kích, muốn đền đáp cái ơn cứu mạng cũng chưa biết chừng. Như vậy trong Ngũ nhạc kiếm phái ta lại thêm một tên loạn đồ.

Lưu Chính Phong giương cặp lông mày lên, ngang nhiên hỏi:

- Phí sư huynh! Sư huynh bảo lại thêm một tên loạn đồ. Chữ "lại" đó là có ý gì?

Phí Bân đáp:

- Kẻ nào có tật giạt mình. Lưu sư huynh đã biết rồi hà tất tiểu đệ phải nói cho rõ?

Lưu Chính Phong nói:

- Hừ! Thế thì Phí sư huynh trở thẳng Lưu mỗ là loạn đồ bản phái. Thiết tưởng vụ Lưu mỗ kết bạn là chuyện riêng, người ngoài chẳng thể can thiệp vào được. Lưu

Chính Phong này không lừa thầy diệt tổ, gây họa cho môn phái, thì hai chữ "loạn đồ" xin niêm phong lại để kính hoàn cho sư huynh.

Lưu Chính Phong vốn là người ôn tồn lễ độ, như một tài chủ quê mùa. Lão vừa giống người giàu lại ra chiều có sĩ khí, nhưng lúc này đột nhiên hiển hiện hào khí bừng bừng, khác hẳn với lúc bình thường.

Quần hùng thấy Lưu Chính Phong ở vào tình thế cực kỳ bất lợi, vậy mà lão đưa ra luận điệu đối chọi sắc bén với Phí Bân, chẳng chịu nhường nhịn chút nào thì không khỏi sinh lòng bội phục lão là người có đóm lược.

Phí Bân nói:

- Thế là Lưu sư huynh không chịu theo đường lối thứ nhất đi giết tên đại ma đầu Khúc Dương hay sao?

Lưu Chính Phong đáp:

- Nếu Tả minh chủ đã có hiệu lệnh thì Phí sư huynh cứ động thủ hạ sát toàn gia Lưu mỗ đi là xong.

Phí Bân hỏi:

- Lưu sư huynh đừng ỷ thế mình mạnh mà chẳng sợ hãi ai. Sư huynh tưởng trong nhà đã có nhiều anh hùng hảo hán đến làm tân khách thì Ngũ nhạc kiếm phái ta phải sợ sệt, không dám thanh lý nội bộ chăng?

Dứt lời hần vẩy tay gọi Sử Đăng Đạt:

- Lại đây!

Sử Đăng Đạt dạ một tiếng rồi tiến lên ba bước.

Phí Bân đón lấy cây ngũ sắc lệnh kỳ trong tay gã, giơ cao lên tuyên bố:

- Lưu Chính Phong hãy nghe đây! Tả minh chủ có lệnh truyền trong vòng một tháng mà người không chịu giết Khúc Dương thì lập tức Ngũ nhạc kiếm phái phải thanh toán nội bộ để khỏi có mối lo về sau. Đã nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, quyết chẳng dung tình. Người hãy nghĩ kỹ đi.

Lưu Chính Phong nở một nụ cười thâm nói:

- Lưu mỗ kết bạn cốt ở chỗ lấy gan mật đối xử với nhau, khi nào giết bạn để giữ thân mình. Tả minh chủ đã không chịu lượng thứ cho Lưu Chính Phong này thế cô lực bạc thì chống chọi với Tả minh chủ thế nào được? Phái Tung Sơn của sư huynh đã bố trí đâu đấy rồi, có khi đã mua cả quan tài cho Lưu mỗ nữa. Phí sư huynh muốn động thủ thì động thủ ngay đi còn đợi đến bao giờ?

Phí Bân phát cờ đồng dục ra lệnh:

- Thiên Môn sư bá phái Thái Sơn! Nhạc sư thúc phái Hoa Sơn! Định Dật sư thái phái Hằng Sơn! Các vị sư thúc, sư diệt phái Hành Sơn! Tả minh chủ đã dặn: Trước nay hai phái chính tà thù sâu tựa bể chẳng đột trời chung. Lưu Chính Phong phái Hành Sơn cấu kết với giặc, giúp kẻ cừu thù. Đã là Ngũ Nhạc đồng môn đều phải ra tay giết đi. Ai tuân lệnh phải đứng sang mé tả.

Thiên Môn đạo nhân đứng dậy trước tiên rào bước đi sang mé tả. Lão nhìn thẳng chứ không ngó Lưu Chính Phong.

Nguyên sư phụ Thiên Môn đạo nhân mất mạng về tay một vị nữ trưởng lão Ma giáo, nên lão cảm hận phái này thấu xương. Lão đi sang mé tả, bọn đệ tử dưới trướng cũng đi theo liền.

Kế đến Nhạc Bất Quần cũng đứng lên nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ chỉ gật đầu một cái là Nhạc Bất Quần sẽ phụ trách việc thu xếp Khúc Dương được chăng? Hiền đệ bảo bậc đại trượng phu không thể tội lỗi với bạn, chẳng lẽ trong thiên hạ chỉ có mình Khúc Dương là bạn thôi hay sao? Ngũ nhạc kiếm phái ta đây không phải là bạn của hiền đệ ư? Mấy ngàn vị anh hùng hảo hán, đồng đạo võ lâm nghe tin Lưu hiền đệ rửa tay gác kiếm đã chẳng quản đường xá xa xôi ngàn dặm tới đây thì tấm lòng thành của các vị cầu chúc cho hiền đệ đã tỏ rõ mối tình giao hảo. Dù Khúc Dương có ngón đàn hay chẳng lẽ hiền đệ vì hấn để toàn gia bị mất mạng ư? Các sư hữu Ngũ nhạc kiếm phái cùng trăm ngàn vị đồng đạo võ lâm góp lại không bằng một mình Khúc Dương hay sao?

Lưu Chính Phong từ từ lắc đầu đáp:

- Nhạc sư huynh! Sư huynh đã đọc sách hiền nhiên hiểu rõ bậc đại trượng phu có những việc không thể làm được. Mấy lời vàng ngọc mà sư huynh khuyên can Lưu mỗ rất lấy làm cảm kích. Người ta bức bách Lưu mỗ sát hại Khúc Dương, việc đó Lưu mỗ nhất định không thể làm được. Vì việc này cũng tỷ như người ta bức bách Lưu mỗ gia hại Nhạc huynh hoặc bất cứ một vị bằng hữu nào ở đây. Vậy Lưu mỗ dù có toàn gia gặp nạn cũng quyết không dám gật đầu. Khúc đại ca thâm giao với tiểu đệ, đó là một điều chắc chắn, cũng như Nhạc huynh là một vị hảo hữu của Lưu mỗ. Nếu Khúc đại ca đưa ra đề nghị ám hại một vị bằng hữu nào trong Ngũ nhạc kiếm phái ta thì Lưu mỗ sẽ khinh bỉ y và tuyệt giao với y ngay.

Lưu Chính Phong nói mấy câu này với một giọng chí thành thành quân hùng không khỏi ngẩn ngơ.

Ta nên biết người võ lâm lấy nghĩa khí làm trọng. Lưu Chính Phong cố bản toàn mối giao tình với Khúc Dương khiến cho các hán tử giang hồ đều ngấm ngấm thấm phục.

Nhạc Bất Quần lắc đầu nói:

- Lưu hiền đệ! Hiền đệ nói thế là sai! Lưu hiền đệ giữ vẹn nghĩa khí bằng hữu khiến cho người ta bội phục thiết, nhưng hiền đệ bất luận chính tà, không chia phải trái. Bọn Ma giáo làm ác đã nhiều, tàn hại nhiều chính nhân quân tử trên chốn giang hồ, cùng lương dân vô tội. Thế mà Lưu hiền đệ chỉ vì tiếng đàn, tiếng sáo hợp ý trong lúc nhất thời, nỡ đem cả tính mạng toàn gia giao cho y thì là hiểu lầm hai chữ "nghĩa khí".

Lưu Chính Phong cười lạt nói:

- Nhạc đại ca! Đại ca không thích âm nhạc nên không hiểu ý tứ của tiểu đệ. Về ngôn ngữ, văn tự còn có thể trá ngụy, nhưng tiếng đàn tiếng tiêu là tiếng nói tự cõi lòng, chẳng ai có thể giả mạo được. Tiểu đệ và Khúc đại ca kết bạn với nhau xướng họa đàn sáo, tâm ý giao thông. Tiểu đệ xin lấy tính mạng toàn gia ra mà bảo đảm:

Khúc đại ca là người trong Ma giáo nhưng tuyệt không có chút tâm địa tà ác của môn phái y.

Nhạc Bất Quần buông tiếng thở dài, từ từ đi đến bên Thiên Môn đạo nhân.

Bọn Lao Đức Nặc, Nhạc Linh San, Lục Đại Hữu đều theo lão ngay.

Định Dật sư thái đưa mắt nhìn Lưu Chính Phong hỏi:

- Từ nay phải kêu hiền đệ bằng Lưu hiền đệ hay gọi thẳng tên Lưu Chính Phong?

Lưu Chính Phong nở một nụ cười tê tái đáp:

- Lưu Chính Phong này sẽ mất mạng trong khoảng khắc. Từ đây sư thái không còn kêu đến Lưu nữa.

Định Dật sư thái chấp hai tay để trước ngực thở dài cất tiếng niệm:

- A Di Đà Phật.

Rồi mù từ từ đi tới bên Nhạc Bất Quần, miệng nói:

- Ma quỷ ám chương! Thật là tội nghiệt!

Bọn đệ tử dưới trướng theo mù qua một bên.

Phí Bân đồng dặc nói:

- Đây là việc của một mình Lưu Chính Phong không liên can gì đến các đệ tử khác phái Hành Sơn. Vậy bọn đệ tử phái Hành Sơn không cam tâm phụ trợ nghịch đồ thì phải mau mau qua mé bên tả.

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ...

© [HQD](#)